

[Fuglsang.]

fortalt os, at vi slet ikke var noget fattigt land, og at det ville være bedst for os selv, om vi ydede noget mere til vort forsvar. Dette må dog vistnok ligge uden for, hvad en fremmed diplomat kan tillade sig. Jeg ved selvfølgelig ikke, om vort udenrigsministerium har undersøgt sagen, eller hvad det har foretaget sig i den, men jeg synes, det var værd at kigge på den uden derfor at gøre den til nogen stor sag.

Til ovenstående eksempler på, hvordan det i de 14 år, der er forløbet efter krigen, er gået med den frihed for frygt og nød, der var anti-Hitler-koalitionens fælles krigsmål, og med den nationale selvstændighed, som det danske folk sammen med andre demokratiske kræfter tilkæmpede sig, kommer nu — som det er nævnt gentagne gange i dag — hele Tysklands- og Berlinproblemet, denne gang faktisk i form af en farlig krudttønde midt i vort eget område. For det må vi gøre os klart — det er vi vist også alle sammen klar over — at Tyskland med Berlin midt inde i Den tyske demokratiske Republiks hjerte for vort område spiller ganske den samme rolle og betyder ganske den samme risiko, som Taiwan og Quemoy-øerne gør for udviklingen i det fjerne østen. Netop derfor giver jeg de ordførere ret, som kræver åbenhed på dette område. Derfor er det, når vi fremover skal tage stilling til de spørgsmål, forslag og problemer, som måtte fremkomme, nødvendigt, at det sker under hensyn til, hvad disse faktisk indeholder, om de er i vort lands interesse, og ikke under hensyn til, hvem eller hvilke lande der stiller forslagene.

Det har som før nævnt været så som så med åbenheden. Faktisk er det sådan, at den danske befolkning alt for ofte kun har haft lejlighed til at erfare om planer og forhandlinger f. eks. mellem Danmark og Tyskland gennem udenlandske blade; ja, selv folketinget har jo i talrige tilfælde ravet i blinde. Ikke alene er den orientering, regeringen har givet, yderst beskedene, men vi har også oplevet, at forsvarsministeren har dementeret, at der faktisk fandt forhandlinger sted. Jeg kan blot nævne en række angreb på kommunisterne, på vort blad Land og Folk, for at fare med forvrængninger og usandhed, samtidig med at den

faktiske udvikling har vist, at det ikke er os, der er faret med usandhed og har behandlet kendsgerninger letsindigt. Den faktiske udvikling har gang på gang givet os ret, idet den trods dementier og forsikringer om det modsatte og trods brede befolkningskredses modstand har ført landet ind i et stadig snævrere samarbejde med den tyske militarisme, og det vil sige — sådan som forholdene mellem de to lande nu engang er — ført til stadig større underordning af vort forsvar under den vesttyske forbundshær og til, at man mere og mere har givet tyskerne frie hænder i Østersøen og Østersøområdet.

I denne situation må det være det danske folks nationale ret at få besked om, hvad der foregår, om det rent bogstaveligt er købt eller solgt. Og det må lige så fuldt være en national pligt, at vi alle er på vagt mod en udvikling, som kan blive en trussel mod selve vor eksistens. Vi har fået at vide, at forhandlingerne om de tyske depoter er blevet afbrudt, bl. a. givetvis fordi folk er blevet klar over, at sådanne forhandlinger foregik, og har reageret voldsomt derimod. Det er udmærket og kan kun noteres med tilfredshed; men det, som vi har oplevet af lignende art, viser, at det er nødvendigt, at vi også fremover er på vagt. Udviklingen i en lang række spørgsmål understreger dette. Man kan nævne stationeringsspørgsmålet; da Atlantpagten i sin tid blev undertegnet, forsikrede man os, at noget sådant overhovedet ikke ville komme på tale. Det gjorde det som bekendt nogle få år efter, men mødte dengang så stærk modstand, at planen faldt. Så kommer ad andre veje i den forbindelse depoterne ind i billedet og møder samme skæbne; men det giver ingen garanti for, at der ikke arbejdes fremover, søges nye veje, måske med andre navne: NATO-baser, eller hvad man ellers vil kalde det.

På samme måde med det militære samarbejde. Man begyndte med det på stabsniveau, man fortsatte med flådemanoevrer og flådesamarbejde og nåede frem til kravet om fælles kommando. På samme linje er det gået i spørgsmålet om atomvåben og raketter. Fælles for alle linjer er det, at hverken tyskerne, NATO eller vore hjemlige NATO-ister opgiver deres planer. Hindrer folkemodstanden dem på ét område, prøves nye veje, findes på nye navne; men det er